

לחלן נאומו של ח"כ אורי אבנרי להנמקת הצעת סיעתנו לסדר-היום על הביוב במגנטון הממשלתי. הכנסת החליטה פה אחד להעבירה לוועדת הכספים.

אורי אבנרי: דיון זה מתנהל לאור מעשה של אורח חיות למופת.

צבי גרמן, סקיד המדינה, מנהל המשק הממשלתי, פעל לחיסול ביבובו. לנגד עיניו עמד הציבור הכורע תחת נטל מיסי הביטחון, המדינה הזקוקה לכל פרוטה כדי לממן את המאמץ הצבאי, מאות האלפים שאין המדינה מסוגלת להושיט להם סעד מינימלי למחייתם, הזקנים, הנכים, החולים, החיי-לים המשוחררים, פצועי צה"ל.

בידי הפקיד היו נתונים ברוקים, פרי מחקר מדעי מדוקדק וממושקף של שלוש שנים, על הרכיבים להיסכון עשרות מיליוני לירות בכל שנה. הוא לחם למען ביצוע החיסכון. הוא נכשל.

בפברואר השנה הודיע צבי גרמן בפומבי שאם לא התקבלנה המלצותיו, יתפטר.

על סמך הודעה זו, הגישה סיעתנו שאילתה בכנסת. סגן השר צבי דוינשטיין השיב ביום ה-6 באפריל כי אין כל אמת בדיעה זו. צבי גרמן אינו עומד להתפטר, ויש כוונה לבצע את כל המלצות הסקר שעליו הסתמך גרמן.

ברור שההמלצות לא בוצעו, וצבי גרמן עשה את המעשה הפטריוטיו: הוא התפטר.

אחרי מעשה-מופת זה בא מעשה-מופת אחר, הפעם של עיתונאי ברשות ממלכתית: אמנון ברזילי ריאיון את צבי גרמן ואת ראשי האוצר, ותשף מעל גלי הרדיו את הישגיו העצומים של ביובו משחזר של מיליונים.

הכנסת אינה זוקרת!

הכנסת לא העניקה ולא תעניק עיטורים של אזרחות-למור פת לאנשים אלה. להיפך, כאשר שאלתי שלושם, בעת דיון הכנסת, את יושב-ראש ועדת-הכספים של הכנסת אם הוא מתכוון להזמין את צבי גרמן להעיד עדות בפני הוועדה, השיב: "לא. לא מה שמישהו מפרסם בעיתון — ועדת-הכספים חבולה וזאת ותזמין אותו ותעסק בחקירות." מישהו מישחו שחיה מנהל המשק הממ

דירות שרד — מכוניות

פאר — עוזרות על חשבון

המדינה — העם משלם בעד

ה"יוקרה" של המיוחסים

מקום מרכזי איל-הכספים של תנועת חרות, חבר-הכנסת ל-שעבר יעקוב מרדור.

הפרטים הפשוטים הם כלהלן: החברה של מר מרדור הומינה מיכלית-ענק, למען קו צינור הנפט מאילת.

בינתיים עלו מחירי המיכליות בעולם — ובלוי כל בושח מכרה החברה של מר מרדור את המיכליות הישראליות לחברה גרמנית — גר-מנית!!! — ברווח של הרבה מיליונים. היא הציעה למדינה מיכליות קטנות במקום מיכ

לית זו, בהפרש של שבעה מיליון דולאר.

צינור הנפט הישראלי נשאר בלי מיכליות מספיקות. הוא נאלץ לרכוש מיכליות קטנות, פחות יעילות, בהכנס גדול.

הבורר שרן כשאלת הפיצויים, ג'ו נחמיאס, אמר על כך: "אם מדובר בגנגסטרים, אין אחריות. אך אם מדובר בגורמים אחרניים, כי אז הם צריכים לשלם פיצויים!"

חולרע ושמה יוקרה

ומהערך ממשלה, למירוץ היוקרה.

איזו מילה פסולה ומאוסה — "יוקרה"! פרטטיגי!

מה זאת יוקרה? לא הערך שלך, לא החישי-גים שלך למען הציבור והמדינה, לא האישיות שלך — אלא מה שאחרים רואים בכך. ולא על פי מה שאתה מחווה, אלא על פי מה שיש לך, על פי סמלים של סטאטוס ראוותני, על פי המכוננית שאתה נוסע בה, גודל הדירה שאתה גר בה, הרהוט המסופק עלייך אדררי-כלי-פנים, מפני שאין לך אישיות בשלך עם מעט משלך!

לא להרשים בפועלך, אלא לנקר עיניים באיזורים!

וכראש עומדים — כמו תמיד — שרי הממי-שלה. איזו התחסדות! איזו צביעות! משכורת צנועה של 1600 לירות ברוטו — רק פי שלור

שה יותר מעובדי-מדינה בדרגה נמוכה. אבל מי חי על חשבון המשכורת?

לא אסתמך על העולם הזה, הרודף סנסציות. אסתמך על עיתון המימסד, דבר, ועל רשימתו של דניאל בלון.

השרים חיים על חשבון ההוצאות שלהם, שהוא כמעט בלתי-מוגבל. הם לא אוכלים בבית, אלא במסעדות המפוארות ביותר במדינה — קסבה, גונדולה, סקוטס-האוז, שה סימון, ושאר השמות שבאו במקום היצירות של טולסטוי ודוסטויבסקי — על חשבון משלם-המיסים האוכל בתנובה.

שר-האוצר פנחס ספיר: אתה יודע בדיוק את הכתובות של מסעדות. תתן לוי

אורי אבנרי: אני מוכן להביא 77 צילומים של שרי הממשלה, שאתה חבר בה, בכל המסעדות האלה. אני עצמי לא יכול להרשות לעצמי לאכול שם, אבל הצלמים שלי מצלמים שם.

דירות שרד! בעשרות מדינות עשירות מי-איתנו אין דירת-שרד אלא לראשי-הממשלה ושרי-החזק. אצלנו — דירת-שרד כמעט לכל שר, וגם לסגני-שרים.

איך מגיעים לשרד? במכוננית המפוארת, הנהוגה בידי נהג. שני סמלי-סטאטוס חיוניים לכל רודף-יוקרה.

יוקרה יקרה, יוקרנים יקרים! סגני השרים, המנכ"לים, ההוראות הפנימיות שאין נוהגים על פיהן (מי ינהג על פי הוראה, כשצרכים לנקר את עיני אשתו של המנכ"ל השכן?). אין לי זמן לפרט את הפרטים שאותם תוכלו לקרוא בעולם הזה.

תאורת היוקרה מתחילה מן השרים, והיא פושטת כמחלת החולרע מן הממשלה לציבור הפרטי, גורמת לניפוח ההוצאות של מעמד שלם החי על "חשבון ההוצאות", והמטיל את העול על משלם-המיסים ועל הצרכן הפשוט. העם כולו משלם בעד היוקרה של המיוחסים. יש יוצאים מן הכלל. שופטי בית-המשפט העליון ויתרו על זכותם למכוננית-פאר צמודות, נוסעים במכוננית מאספת או באוטובוסים. הם מגיעים אל העם — אותו עם ששרי ישראל, משקפים מחלונות דירות-השרד או מכוניות-הפאר העוברות ביעף, שכחו אותו מזמן.

היוקרנים היקרים

הדרישות של כל משרדי הממשלה. בארצות-הברית האדירה יש ריכוז כזה, ועל פי שיטה הקרויה "התקשרות מרחוק", הפועלת באמצעות תקשורת-הטלסק, מתקשרים משרדי-הממ שלה מלוס-אנג'לס ועד בוסטון עם המחשב המרכזי, כדי לקבל תוך שניות את הנתונים הדרושים להם.

מה אצלנו? המחשב הוא סמל של יוקרה לכל משרד ממשלתי.

לפי פירסום הלישכה המרכזית לסטאטיסטיקה, נמצאו בסוף 1969 ב-37 מוסדות ממשלתיים 57 מחשבים. 57! כל אחד עם צחת מיקצועי משלו, כולם כאחד בלתי-מנוצלים עד תום! הביובו בנושא זה בלבד מגיע עד 50 מיליון לירות לשנה, כדברי מר אביאל שץ, גם הוא עובד המדינה, סגן המנהל של המרכז למיכון משרדי.

עד סוף שנה זו, בעוד חודשיים, יגדל מיספר המחשבים הממשלתיים ל-73. מי בודק את הי צורך בהם? מי בכלל מוסמך בממשלה זו לבדוק מה קורה במשרד אחר? היו ועדות, אבל ישבו בהן אנשים ללא יודע ביצועי כי-תחום זה.

כשיש פדרציה של משרדים, ואין אפסנאות מרכזית של ממשלה אחת, כי אז אין מיכרזים מרכזיים לקניות הממ-שלתיות, כי אז משרד פלוני רוכש שולחנות ועפרונות ב-מחיר העולה ל-15 עד 50 אחוז על זה שמשרד משרד הבטחון. כי אז המשרדים מתחרים זה בזה ומעלים את מחירי התוצרת המבוקשת.

כי אין ממשלה מרכזית, ואין גוף מרכזי, ואין אפסנאות מרכזית.

שערוריית מרדור

אני תמה על עזות-המצח — שלא לומר הוצי-פה — של גח"ל, לשאת כאן נאומים נגד הי-ביובו הממשלתי.

ולא רק מפני שגח"ל היתה, עד לפני כמה שבועות, שר-תפה לכל הביובונים האלה, במשרדי הממשלה שהיו ב-שליטתה.

אלא בגלל השערוריה הנוראה, שרק חלק קטן ממנה נת-גלה היום מעל עמודי הארץ בשפה סתומה, ושבה תופס

שלתי, לא פחות ולא יותר! מישהו שאמר מה שאמר על סמך חקירת מומחים במשך שלוש שנים. מישהו שמונה עליידי שרי-האוצר למען תפקיד זה עצמו: להביא לחיסכון.

יש עוד מישהו. מישהו שני יורשו של גרמן, המח-זיק בתפקיד זה כיום, ד"ר אריה מאיר, שגם הוא גילה אזרחות למופת כאשר אישר באותו שידור שבמשק קיים ביובו של עשרות מיליוני לירות.

גם מישהו זה לא יוזמן עליידי הוועדה של חברה-הכנסת קרגמן. היא עסוקה. במה? בהטבעת חותמת-גומי על מעשי פקידות האוצר. בטישטוש האמת. בקישוט עובדות. חקירות, ביקורת — זה עניינו של מבקר-המדינה, לפי הורת היושב ראש קרגמן. אם כן, בשביל מה דרושה ועדת-כספים? ומה תפקיד הכנסת כולה?

מנושלה — או פדרציה של נזשרדים

כבוד היושב-ראש, לא אחזור על גילויי צבי גרמן. על כך דובר די הצורך. אצביע על מקורות המחלה. דיבורים על ביובונים לא יועילו, אם אין נכונות לאבחן את הגור-מים המהותיים ולחסלם.

למעשה יש כאן שתי מחלות — העדר ממי-שלה הראוייה לשמה, והמירוץ אחרי היוקרה.

בשטח המדיני, כולנו יודעים שאין ממשלה, אלא פדרציה של שרים, שכל אחד משומע את ההכרזה המפוצצת הי-ראית לו מתאמה באותו רגע לחפטי כותרת בצהרון. זה בולט. פחות בולט המיבנה הממשלתי במה שנוגע ל-ניהול המשק.

יש כאן פדרציה של משרדים, שכל אחד מהם הוא אחוזתם הפרטית של מפלגת השר, מצד אחד, והביורוקרטיה המבוצרת בו, מצד שני.

בולמוס המחשבים

קחו דוגמה, הגורמת לביבובו של מיליונים מדי שנה: שרת המחשבים.

אין משק מרכזי של מחשבים ממשלתיים. מחשב אחד גדול, או קומץ מחשבים גדולים, יכלו לספק בנקל את כל

בי-גוריון, אשר הגדיר את כל הי-גוף הזה כפיגום שנותר על בניין מדינת ישראל גם לאחר שהושל-מה מלאכת הבנייה. הגיע הזמן לפרק את הפיגום הזה.

הגדולים של הסוכנות היהודית בתל-אביב או בירושלים, והמנצלים את כל הדברים האלה כדי לבצע עבודות אחרות, צדדיות, מכיון שבמחלקותיהם אין מה לעשות.

די להזכיר את דבריו של ראש ממשלת ישראל לשעבר, מר דוד

רק אפליית-חלק מסויים של האורחים ל-עומת חלק אחר, אלא כפילות במגנטון, ניפוח, ביבוב, ותעסקות-סרק של פקידים, אשר מחלקותיהם רוקנו מתוכנן עם הקמת המדינה, פקידים המקבלים משכורת, מי-כוננית, מזכירה ופקידים, בבנייה-הפאר

יהודית למימון מפעלים ומגנטונים מפלגתיים, על פי אותו מפתח מוסכם בין המפלגות הציוניות.

זהו גוף שהמדינה השאירה בידי שט-חריפעולה ממלכתיים, ששום מדינה אחרת בעולם אינה מוציאה מידיה. התוצאה אינה